

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Iwona Koper (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Krzysztof Strzelczyk (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa głównego Zarządu Morskich Portów S.

i Ś. – Spółki Akcyjnej w S.

przeciwko H. P., J. P.

i J. K.

o wydanie

oraz z powództwa wzajemnego H. P.,

J. P. i J. K.

przeciwko Zarządowi Morskich Portów S. i Ś. -

Spółce Akcyjnej w S.

o nakazanie i zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 kwietnia 2011 r.,

zażalenia pozwanych (powodów wzajemnych)

na postanowienie o kosztach

zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 21 maja 2008 r.,

**odrzuca zażalenie i zasądza od każdego z pozwanych –
powodów wzajemnych na rzecz powoda kwoty po 40
(czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2008 r. Sąd Apelacyjny odrzucił jako niedopuszczalne zażalenie pozwanych – powodów wzajemnych na postanowienie o kosztach postępowania odwoławczego zawarte w wyroku tego Sądu z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie I ACa 744/07, I Acz 690/07.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 15 lutego 2010 r. w sprawie SK 10/09 orzekł, że art. 394¹ § 2 k.p.c. w zakresie, w jakim – w brzmieniu obowiązującym do dnia 21 maja 2009 r. – nie dawał podstaw do zaskarżenia postanowienia w przedmiocie kosztów procesu zasądzonych po raz pierwszy przez sąd drugiej instancji, jest niezgodny z art. 78 w związku z art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 oraz w związku z art. 32 Konstytucji RP. Orzeczenie Trybunału weszło w życie 15 lutego 2010. Postawieniem z dnia 22 czerwca 2010 r. w sprawie sygn. akt I Acz 369/10 ze skargi H. P., J. K. oraz J. P. Sąd Apelacyjny wznowił postępowanie i uchylił własne postanowienie z dnia 25 sierpnia 2009 r. o odrzuceniu zażalenia pozwanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przede wszystkim wymaga rozważenia, czy zostały zachowane wszystkie wymagania, od których spełnienia zależy dopuszczalność wniesionego środka odwoławczego. W związku z tym należy zwrócić uwagę na dwie istotne okoliczności. Po pierwsze, sprawa z powództwa Zarządu Morskich Portów S. i Ś. Spółki Akcyjnej w S. przeciwko wnoszącym zażalenie o wydanie i z ich powództwa wzajemnego została wszczęta przed dniem 10 marca 2007 r. W sprawie tej pozwani H. P., J. K. i J. P. zostali postanowieniem Sądu Okręgowego w S. z dnia 14 listopada 2006 r. zwolnieni od kosztów sądowych w całości.

Do wniesienia apelacji i zażalenia mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm. – art. 149 ust. 1). Zgodnie z treścią art. 14 ust. 2 tej ustawy w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 marca 2007 r. (art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych

(Dz.U. z 2007 r. Nr 21, poz. 123) od pism podlegających opłacie (a do takich należy zażalenie), wnoszonych przez stronę zwolnioną od kosztów sądowych pobiera się opłatę podstawową. Przepis ten ma w dalszym ciągu zastosowanie do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie wymienionej ustawy z dnia 14 grudnia 2006 r. tj. przed dniem 10 marca 2007 r. (art. 2 i 3 ustawy z dnia 14 grudnia 2006 r. zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2007 r., I CZ 113/07, nie publ.; z dnia 3 lipca 2007 r., I UZ 18/07, OSNP 2008/19-20/302). Oznacza to, że zażalenie pozwanych podlegało opłacie podstawowej w wysokości 30 zł (art. 14 ust. 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, opłata podstawowa określona w art. 14 ust. 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych jest opłatą w wysokości stałej w rozumieniu art. 130² § 3 k.p.c. (por. uchwały z dnia 26 września 2006 r., II UZP 11/06, Biuletyn SN 2006, nr 9, s. 15; z dnia 13 października 2006 r., III CZP 75/06, OSNC 2007/6/86 i z dnia 21 listopada 2006 r., III CZP 109/06, OSNC 2007/7-8/105; postanowienie z dnia 21 marca 2007 r., I CZ 16/07, nie publ.). W konsekwencji, nieuiszczenie opłaty podstawowej od środka zaskarżenia lub środka odwoławczego (apelacji, zażalenia, skargi kasacyjnej, skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, sprzeciwu od wyroku zaocznego, zarzutów od nakazu zapłaty, skargi na orzeczenie referendarza sądowego) wniesionego przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego reprezentującego stronę zwolnioną od kosztów sądowych w zakresie opłacenia tego środka skutkuje jego odrzuceniem bez wzywania do uiszczenia opłaty. Wprawdzie art. 130² § 3 k.p.c. został uchylony z dniem 1 lipca 2009 r. przez art. 1 pkt 3 lit.a ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 234, poz. 1571), to jednak z art. 8 ust. 1 tej samej ustawy wynika, że ma on w dalszym ciągu zastosowanie do postępowań wszczętych przed dniem 1 lipca 2009 r.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie 130² § 3 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3, art. 398²¹ i 391 § 1 k.p.c. rozstrzygając o kosztach postępowania zgodnie z art. 98 k.p.c. w związku z art. 398²¹ i 391 § 1 k.p.c.

